

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jany Jedličkové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **FAMKO, spol. s r. o.**, se sídlem Preslova 2, Brno, zastoupeným Mgr. Zbyňkem Vančurou, advokátem se sídlem Čechyňská 23, Brno, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce včas podanou žalobou brojil mj. proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 9. 2008, č. j. 15788/08-1500-708772, které bylo vyloučeno k samostatnému řízení usnesením zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2008, č. j. 31 Ca 186/2008 – 85, ve spojení s opravným usnesením ze dne 13. 1. 2009, č. j. 31 Ca 186/2008 – 87. Navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně jej zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení. Žalobu odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí Finančního úřadu Brno I (dále jen „správce daně“), jsou

nezákonná, neboť odporují ustanovení § 2 odst. 3 a § 31 odst. 2, 4, 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ustanovení § 4 zákona č. 254/2004 Sb., o omezení plateb v hotovosti a o změně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o omezení plateb v hotovosti“) a ustanovení § 1a odst. 7 písm. l) zákona č. 61/1996 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a o změně a doplnění souvisejících zákonů (dále jen „zákon některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti“). Nezákonnost napadeného rozhodnutí argumentačně shrnul do celkem tří žalobních bodů. V úvodním žalobním bodu zdůraznil, že v daném případě se nejednalo o platbu ve smyslu zákona o omezení plateb v hotovosti a proto nemohlo dojít k porušení ustanovení § 4 tohoto zákona. Platbou se totiž rozumí přesun finančních prostředků mezi různými právními subjekty z důvodu úhrady jedním subjektem za poskytnutá plnění druhým subjektem, a to plnění v podobě dodání zboží či provedení služeb. Finanční výpomoc společníků do vlastní firmy nelze v žádném případě definovat jako platbu za zboží či služby tak, jak je citována zákonem o omezení plateb v hotovosti. Tento zákon má přímou návaznost na zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a izolované posuzování jednotlivých ustanovení těchto zákonů by bylo v rozporu s účelem této právní úpravy. V druhém žalobním bodu namítl, že pokud by se správce daně a žalovaný řídili ustanoveními právních předpisů, pak by jistě museli dospět k závěru, že žalobci nelze ukládat sankce za jeho jednání, tj. přijímání v hotovosti částek přesahujících 15.000,- EUR od společníků na pokladně žalobce. Je totiž nutné respektovat mimo jiné i ustanovení § 1a odst. 7 písm. l) zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti. V závěrečném žalobním bodu uvedl, že žádný právní předpis neukládá společníkům obchodních společností, aby vlastnili bankovní účet. Proto ani není možné vyžadovat, aby v případech vkládání peněz do své společnosti činili tyto transakce formou bezhotovostních převodů. Dle názoru žalobce nelze svévolně vykládat právní normy k tíži daňových subjektů. Žalobce tedy klade otázku jaký je faktický rozdíl mezi tím, kdy společník složí hotovost na pokladně své firmy oproti situaci, kdy stejný obnos složí týž společník na pokladně banky vedoucí účet jeho firmy. Současně si odpovídá, že dle jeho názoru smysl právní úpravy by byl pochybný, pokud by první jednání bylo sankcionovatelné jako jednání v rozporu s právní úpravou a druhé by bylo považováno za jednání v souladu se zákonem.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že je přesvědčen o tom, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonností tvrzenou žalobcem a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K první žalobní námitce uvedl, že zákon o omezení plateb v hotovosti poměrně jasně definuje pro své účely pojem bezhotovostní platby v ustanovení § 2 jako „*platbu provedenou bezhotovostním převodem peněžních prostředků na území České republiky prostřednictvím peněžního ústavu v české nebo cizí měně a bezhotovostním převodem peněžních prostředků prostřednictvím peněžního ústavu v české nebo cizí měně z území České republiky na území jiného státu*“ a zároveň „*poskytovatel platby musí platbou uhrazovat závazek.*“ Ze spisového materiálu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že v tomto případě došlo k situaci, kdy žalobce jako poskytovatel platby uhradil v hotovosti příjemci

platby panu J. K. (k úhradě došlo prostřednictvím pana R. K., syna příjemce platby) částku ve výši 500.000,- Kč, a to v jednom kalendářním dni, konkrétně dne 19. 5. 2006. Jelikož žalobci jako poskytovateli platby nesvědčila žádná z podmínek pro vyloučení věcné, osobní, místní ani časové působnosti zákona, byl sankcionován rozhodnutím správce daně pokutou ve výši 17.000,- Kč. Dále byla žalovaným vyvrácena odvolací námitka žalobce, že v předmětné věci nešlo o plnění závazku. Žalobci tak bylo zřejmě prokázáno, že poskytl platbu v hotovosti, plnil závazek, nesvědčila mu žádná ze zákonem stanovených podmínek pro vyloučení působnosti zákona o omezení plateb v hotovosti. Polemika žalobce o pojmu „platba“ je bezpředmětná, jelikož skutkový stav nerozporně naplňuje znaky stanovené zákonem o omezení plateb v hotovosti pro uložení sankce. K druhé žalobní námitce zdůraznil, že prakticky stejnou námitku vypořádával v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pro stručnost shrnul, že zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti upravuje povinnosti určených právnických a fyzických osob, která spočívají v oznamování podezřelých transakcí a identifikaci osob, které tyto transakce provádějí. Účelem tohoto zákona je stanovit některá opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a tento účel naplňuje právě ve spojení se zákonem o omezení plateb v hotovosti. Samotný zákon o omezení plateb v hotovosti stanoví situace, kdy je hotovostní platba nad zákonný limit přípustná (viz ustanovení § 3 odst. 2 a § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti). Rozhodně tedy nelze tvrdit, že zákon o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti stanoví nějaké výjimky ve smyslu ustanovení § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti. Daný zákon nejenže jak tvrdí žalobce neumožňuje uhrazovat závazky nad stanovený zákonný limit, ale naopak vhodně doplňuje zákon o omezení plateb v hotovosti ve smyslu uložení oznamovací povinnosti případných podezřelých nadlimitních plateb, tedy ve svém důsledku navíc pokrývá oblast i mimo působnost zákona o omezení plateb v hotovosti a přispívá tak k naplnění účelu obou zmíněných zákonů, zejména k potírání šedé ekonomiky. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že ustanovení § 1a odst. 7 písm. l) zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti umožňuje žalobci přijmout nadlimitní platbu v hotovosti. K třetí žalobní námitce žalovaný poukázal na skutečnost, že i tato byla řešena v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že každý je povinen dodržovat platné a účinné zákony České republiky. Tato povinnost plyne už ze samotného principu právního státu, jímž Česká republika nepochybně je, a to z principu zákonitosti. Plyne-li tedy ze zákona o omezení plateb v hotovosti možnost uhrazovat závazky hotovostně jen do částky 15.000,- EUR v jednom kalendářním dni a povinnost nad tuto částku platit bezhotovostní formou, má příslušný subjekt možnost v rámci znění čl. 2 odst. 3 Listiny základních práv a svobod tak činit, ale nesmí však činit to, co zákon nezakazuje. Zakazuje-li tedy zákon o omezení plateb v hotovosti uhrazovat závazky hotovostně nad určitý limit, má příslušný subjekt možnost zřídit si běžný účet nebo jiným způsobem uhradit daný závazek tak, aby vyhověl znění zákona. V důsledku toho se dá tvrdit, že samotný zákon o omezení plateb v hotovosti je tím zákonem, který v určitých případech ukládá fyzickým či právnickým osobám povinnost zřídit si běžný účet, nehledě na fakt, že uhradit závazek bezhotovostní lze i jinými způsoby než pomocí běžného účtu. V tomto smyslu žalovaný uzavřel, že hotovostní vklady společníků do

obchodních společností ve formě půjček a opačné procesy jsou jedním z nejčastějších způsobů praní špinavých peněz.

Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3. 11. 2009, č. j. 31 Ca 28/2009 – 30, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 9. 2008, č. j. 15788/08-1500-708772, zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.) s tím, že žalovaný byl zavázán k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení (výrok II.).

O kasační stížnosti žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 7. 2010, č. j. 5 Afs 47/2010 – 55, rozsudek zdejšího soudu ze dne 3. 11. 2009, č. j. 31 Ca 28/2009 – 30, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se neztotožnil s právními závěry zdejšího soudu a závazně soudu uložil, aby se zaměřil na přezkum žalobou napadeného rozhodnutí ve světle žalobních bodů.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly pro soud následující ve věci relevantní skutečnosti.

Správce daně v průběhu daňové kontroly prováděné u žalobce získal do své dispozice písemnosti určené pro daňové účely. Konkrétně z předložené pokladní knihy za rok 2006, jež byla správci daně doručena dne 6. 4. 2007, správce daně zjistil, že žalobce provedl nebo přijal hotovostní platby, které převýšily hranici 15.000 EUR. Za účelem prověření zmíněných účetních zápisů z hlediska zákona o omezení plateb hotovosti provedl správce daně jakožto správní orgán příslušný podle § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona dne 18. 5. 2007 u žalobce místní šetření. V jeho průběhu si správce daně od žalobce vyžádal konkrétní doklady. O zmíněném místním šetření byl pořízen protokol ze dne 18. 5. 2007, č. j. 154493/07/288933/9409.

Součástí správního spisu je dále protokol ze dne 31. 8. 2007, č. j. 239567/07/288933/9409, ve kterém je zachycen průběh ústního jednání, jehož předmětem bylo projednání zjištěných údajů o hotovostních platbách. Tomuto jednání byl přítomen jednatel žalobce, kterému správce daně sdělil, že na základě místního šetření dospěl k závěru, že u konkrétně označených plateb existuje pochybnost o překročení limitu pro hotovostní platby podle zákona o omezení plateb v hotovosti. Správce daně zároveň žalobce vyzval, aby se ve lhůtě do 10. 9. 2007 k uvedenému vyjádřil a pochybnosti ohledně zákonnosti předmětných plateb vyvrátil. Reakcí na uvedenou výzvu bylo stanovisko žalobce, které správce daně obdržel dne 10. 9. 2007. Předmětná porušení povinnosti dle § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti byla jednotlivě projednána v rámci ústních jednání konaných dne 29. 11. 2007. Záznam o projednání konkrétní platby, jež je předmětem posouzení v dané věci, je obsažen v protokolu č. j. 313715/07/288933/9409.

Rozhodnutím o uložení pokuty ze dne 16. 4. 2008, č. j. 117678/08/288914/9900, uložil správce daně žalobci pokutu ve výši 17.000,- Kč za porušení povinnosti stanovené ustanovením § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti, neboť v průběhu jednoho kalendářního dne, tj. dne 19. 5. 2006 poskytl jednomu příjemci panu J. K., společníku žalobce, k rukám jeho syna R. K., platbu v hotovosti

v celkové částce 500.000,- Kč jako částečnou splátku půjčky dle smlouvy o půjčce peněžních prostředků ze dne 10. 1. 1992.

Odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 9. 2008, č. j. 15788/08-1500-708772, zamítl. V odůvodnění vypořádal uplatněné odvolací námitky a zdůraznil, že správní uvážení správce daně při rozhodování o výši pokuty bylo logicky odůvodněno a pohybuje se v rámci a mezích stanovených zákonem o omezení plateb v hotovosti.

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo o věci samé rozhodnuto bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

K úvodní žalobní námitce žalobce soud zdůrazňuje, že ji nepovažuje za důvodnou a v tomto směru se ztotožňuje se závěrem a právním posouzením podstaty věci žalovaným.

Podle ustanovení § 1 zákona o omezení plateb v hotovosti (ve znění účinném ke dni rozhodování daňových orgánů) tento zákon určuje, kdy jsou fyzické i právnické osoby (dále jen "osoby") povinny provést platbu bezhotovostně prostřednictvím banky nebo pobočky zahraniční banky, nebo spořitelního a úvěrního družstva, nebo provozovatele poštovních služeb formou poštovního poukazu na účet banky (dále jen "peněžní ústav"), a upravuje kontrolu dodržování této povinnosti.

Podle ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o omezení plateb v hotovosti pro účely tohoto zákona se rozumí poskytovatelem platby ten, kdo platbou uhrazuje závazek.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti poskytovatel platby, jejíž výše překračuje částku 15.000 EUR (dále jen "limit") je povinen provést platbu bezhotovostně; to neplatí, jde-li o platbu, která musí být podle zvláštního právního předpisu provedena v hotovosti.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o omezení plateb v hotovosti platba v české nebo jakékoliv cizí měně se pro účely tohoto zákona přepočte na měnu EURO směnným kursem devizového trhu vyhlášeným Českou národní bankou a platným ke dni provedení platby.

Podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o omezení plateb v hotovosti do limitu se započítávají všechny platby v české i cizí měně, provedené týž poskytovatelem platby témuž příjemci platby v průběhu jednoho kalendářního dne.

Podle ustanovení § 6 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti kontrolní orgán uloží poskytovateli platby, který poruší povinnost provést platbu bezhotovostně, pokutu až do výše 5.000.000 Kč, nejméně však 10.000 Kč. Při stanovení výše pokuty přihlédne k závažnosti jednání a jeho následkům.

V první řadě je třeba zdůraznit, že smlouva o půjčce peněz patří mezi absolutní neobchody, je upravena ustanoveními § 657 a 658 občanského zákoníku. Smlouva o půjčce má reálnou povahu, což znamená, že vznik půjčky předpokládá nejen dohodu stran, ale i skutečné odevzdání předmětu půjčky dlužníkovi. Účelem (bezprostředním hospodářským cílem – kauzou) smlouvy o půjčce peněz je poskytnutí určité částky jedním subjektem druhému s tím, že dlužník půjčenou částku v dohodnuté době vrátí. Ze smlouvy o půjčce peněz vzniká povinnost dlužníkovi - žalobci, a to povinnost vrátit předmět půjčky věřiteli - panu J. K.. Vrácení půjčených peněžních prostředků věřiteli je pak závazkovou povinností dlužníka ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o omezení plateb v hotovosti,

Mezi účastníky není sporu o tom, že v daném případě došlo ze strany žalobce v jednom kalendářním dni, a to dne 19. 5. 2006 z titulu smlouvy o půjčce peněz k vrácení a vyplacení částky 500.000,- Kč věřiteli J. K., společníku žalobce, a to k rukám jeho syna R. K.. Limit 15.000,- EUR pro provedení bezhotovostní platby dle kursu devizového trhu vyhlášeného Českou národní bankou a platného ke dni provedení platby, tj. ke dni 19. 5. 2006 představoval částku 424.275,- Kč (15.000,- EUR x 28,285 Kč). Za strany žalobce tak došlo k porušení ustanovení § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti. Polemika žalobce týkající se jím prezentovaného názoru na výklad pojmu platba je zjevně nepřipadná. Peněžní transakce, na něž se zákon o omezení plateb v hotovosti vztahuje, jsou v ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) tohoto zákona vymezeny toliko na platby, jimiž je uhrazován závazek. Skutkový závěr i právní posouzení věci správcem daně i žalovaným jsou proto správné, řízení o uložení pokuty bylo s žalobcem vedeno v souladu se zákonem.

Ani v pořadí druhou žalobní námitku neshledal soud důvodnou, neboť žalobci nebyla uložena sankce za jeho jednání, tj. přijímání v hotovosti částek přesahujících 15.000,- EUR od společníků na pokladně žalobce, nýbrž za jednorázové vyplacení platby v hotovosti dne 19. 5. 2006 v celkové výši 500.000,- Kč, přičemž touto platbou žalobce uhrazoval závazek vůči věřiteli – panu J. K., společníku žalobce.

Z důvodové zprávy k zákonu o omezení plateb v hotovosti je zřejmý účel přijímaného zákona, jímž bylo „omezit daňové úniky, racionalizovat a optimalizovat peněžní hotovostní oběh, zvýšit bezpečnost zúčastněných subjektů a v neposlední řadě působit proti legalizaci výnosů z trestné činnosti.“ (srov. sněmovní tisk č. 264/0, in: digitální repozitář www.psp.cz).

Rovněž podle odborné literatury zákon o omezení plateb v hotovosti „*stanovuje obecnou povinnost provádět bezhotovostní platby mezi tuzemskými osobami navzájem anebo platby prováděné tuzemskými osobami ve prospěch zahraničních osob, jestliže výše platby přesahuje částku 15.000,- EUR*“ srov. Grulich, T. Nad zákonem o omezení plateb v hotovosti. Právní rádce, 2005, č. 1, s. 55), neboť je nepochybně prospěšný „*v boji proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, ale také kromě dalšího, v boji proti daňovým únikům*“ (srov. Kovařík, Z. Zákon o omezení plateb v hotovosti ve vztahu ke směnce a šeku. Právní rozhledy, 2005, č. 7, s. 234).

Ustanovení § 4 odst. 1 zákona o omezení plateb v hotovosti stanovuje výjimku z povinnosti provést platbu bezhotovostně, jde-li o platbu, která musí být podle zvláštního právního předpisu provedena v hotovosti. Poznámka 2) pod čarou příkladno odkazuje na zákon č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách a zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách. Odkaz žalobce na ustanovení § 1a odst. 7 písm. l) zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti je nepřipadný, neboť smyslem a účelem tohoto zákona je boj proti tzv. „šedé ekonomice“. Vedle zákona o omezení plateb v hotovosti byl přijímán s cílem vytvořit účinnou právní překážku proti legalizaci výnosů z trestné činnosti, kdy představuje další z řady opatření proti tzv. „praní špinavých peněz“, přičemž svůj účel naplňuje právě ve spojení se zákonem o omezení plateb v hotovosti.

V této souvislosti lze připomenout nálezk Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, č. j. I. ÚS 50/03, in: <http://nalus.usoud.cz>, podle něhož: „*Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, neboť v každém z nich je třeba nalézat i právní principy uznávané demokratickými právními státy.*“

Rovněž závěrečná námitka žalobce nebyla shledána důvodnou. Na straně jedné lze souhlasit s názorem žalobce, že žádný právní předpis neukládá společníkům obchodních společností, aby vlastnili bankovní účet. Ovšem na straně druhé je každý subjekt práva povinen bezvýhradně respektovat a dodržovat platné a účinné zákony. Postupoval-li v daném případě žalobce tak, že dne 19. 5. 2006 jednorázově vyplatil v hotovosti částku v celkové výši 500.000,- Kč, kterou uhrazoval svůj závazek vůči svému věřiteli, pak porušil ustanovení § 4 zákona o omezení plateb v hotovosti a spáchal tím jiný správní delikt, neboť porušil zde zakotvenou zákonnou povinnost provést platbu převyšující 15.000,- EUR bezhotovostně.

K problematice kategorizace protispolečenských jednání lze připomenout usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS, in: www.nssoud.cz, podle něhož: „*v rámci veřejnoprávní odpovědnosti za protispolečenská jednání teorie rozeznává zejména trestné činy, přestupky, jiné správní delikty; v další specifikaci pak ještě správní disciplinární delikty a správní delikty pořádkové. Deliktním je jen takové porušení povinností (konání či opomenutí), které konkrétní zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériem mezi jednotlivými druhy deliktů podle závažnosti je míra jejich typové společenské nebezpečnosti vyjádřená ve znacích skutkové podstaty, u jiných*

správních deliktů a disciplinárních deliktů pak ještě okruh subjektů, které se deliktu mohou dopustit. “

V této návaznosti pak soud považuje za nutné uvést, že ze strany správce daně a žalovaného neshledal svévolný výklad právní normy k tíži daňového subjektu. Polemika žalobce o rozdílu mezi složením hotovosti společníkem na pokladně firmy a složením hotovosti společníkem firmy na pokladně banky má ve světle shora uvedené argumentace tendenční a účelový charakter a navíc se s ohledem na přezkoumávanou věc míjí s ustanovením § 2 odst. 1 písm. b) zákona o omezení plateb v hotovosti. Soud proto uzavírá, že ze strany daňových orgánů k porušení principu zákonnosti nedošlo, řízení o uložení pokuty bylo s žalobcem vedeno v souladu s úmyslem zákonodárce eliminovat nežádoucí protiprávní procesy v ekonomice státu.

Dále soud zdůrazňuje, že v přezkoumávané věci bylo dle obsahu daňového spisu provedeno rozsáhlé dokazování, zjištěný skutkový stav věci je výsledkem logického uvažování opřeného o řádně získané důkazy, které byly vyhodnoceny jak jednotlivě, tak ve svém souhrnu a tvoří dostatečnou oporu právnímu posouzení věci i výsledku správního uvážení. Žalobou napadené rozhodnutí neodporuje zásadě volného hodnocení důkazů vyplývající z ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, ani ustanovení § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně za využití důkazních prostředků v souladu se zákonem. Nebylo zjištěno ani žalobcem namítané porušení ustanovení § 31 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků, neboť důkazní řízení i vyhodnocení důkazů bylo provedeno řádně. Soud rovněž neshledal žalobcem namítané porušení ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, zejména správce daně neomezoval žalobce v plnění jeho břemena tvrzení a břemena důkazního směřujícího k prokázání všech relevantních skutečností.

Na závěr k žalobcem namítané nezákonnosti napadeného rozhodnutí si soud ještě dovoluje připomenout rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č.j. 6 A 76/2001 - 96, in: na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: *„Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 s. ř. s.), nebo práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud, pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“*

Soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí ve světle žalobcem uplatněných žalobních bodů, jak mu bylo uloženo závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, ovšem neshledal důvod, pro který by přisvědčil žalobci ohledně jím tvrzené nezákonnosti žalobou napadeného

rozhodnutí. Při přezkumu napadeného rozhodnutí a při přezkumu řízení, které jeho vydání předcházelo, soud nezjistil, že by došlo k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Za tohoto stavu věci soud rozhodl tak, že v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl ve spojení s ustanovením § 110 odst. 2 věta první s. ř. s., podle něhož zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Ve věci úspěšnému žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Krajský soud v Brně dne 27. dubna 2011

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu